

Τὸ γένος σύσσωμο θρηνεῖ
τοῦ Βασιλεῖα τοῦ τὴν θανά.

Α΄.

Ἐσβυσε τόση μας χαρά,
σιγὸν φαιδροὶ παιᾶνες,
λυπητερά λυπητερά
σημαίνουν ἢ καμπάναις.

Ἐστὴ Σαλονίκη σκότωσαν τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης.
Θρηνηστε χωρὶς μιλιά,
τῆς Μνημοσύνης κόραις,
σκεπάστε τὸν Βασιλεῖα
σημαίαις νικηφόραις.

Κλάψε, χρυσοῦ Βασιλίσσα, σύντροφο δοξασμένο,
κλάψε τὸν Κορωνάτο σου τὸν κοσμαγαπημένο.
Καὶ σεῖς ἐγγόνια καὶ παιδιὰ μαζί με τὴν μητέρα
σταθῆτε γύρω στὸν παπποῦ, στὸν Ρήγα τὸν πατέρα,
κ' ἄς γίνῃ κάθε δάκρυ σας διαμάντι τῆς Κορώνας,
ὅπου σὰς ἐστεφάνωσε στοῦ γένους τοὺς ἀγῶνας.

Ὅλοι γονατίζετε
ἔμπρὸς στὸ φέρετρό του,
ἄρματα βρονθῆστε
γύρω στὸν νεκρὸ του.

Μεγάλῃ προσυχῇ
ἄς κάνουν τ' ἄρματά σας
γὰ Βασιλεῖα ψυχῇ,
ποῦ λαχταρᾷ κοντιὰ σας.

Κεφάλια δαφνηφόρα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
κλίνουν θλιμμένοι τώρα
σὲ Ρήγα μαχητή.

Νεκρὸ τὸν βλέπουν κάτω...
καλόβι καὶ Παλάτι
κλαίει τὸν Κορωνάτο,
κλαίει τὸν δημοκράτη.

Κτυποῦν καμπαναριά,
κ' ἕνας λαὸς μπροστά του
νοιώθει βαρειά βαρειά
τὴν λύπη τοῦ θανάτου.

Λάβαρα ξεδιπλόνει
καὶ διηγεῖται κλέη,
τὸ μάτι του θολόνει
καὶ κλαίει κλαίει κλαίει.

Τὸν δημοκράτη Ρήγα τοῦ νεκροῦ τὸν ἀντικρῶζει,
πνοὴ θανάτου μ' ἄρανε μορφῆς ὥραιās μῆλα,
καὶ μὲς στὰ ματοκλάδια του τὸ δάκρυ πλημμυρίζει
καὶ τρέμει καθὼς τρέμουμε στελαῖς δροσιάς σὲ φύλλα.

Β'.

Τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης
τὸν εἶδε στρατιώτη
μὲς' στὴν γραμμὴ τὴν πρώτην.

Τὸν εἶδε μὲ τὸν Ἄρη,
τὸν εἶδε μὲ τὴν Νίκη,
τὸν εἶδε καββαλάρη
μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸν εἶδε 'στῆς φωτιαῖς,
'στὰ χρώματά του τάγια,
καὶ τοῦστρωσε μωρτιαῖς,
δαφνόκλαρα καὶ βάγια.

Τὸν εἶδε καὶ σὲ ξένους
χαρμόσυνος νὰ νεύη,
νὰ δεῖχνη φῶς ἡμέρας.

Τὸν εἶδε καὶ τοῦ γένους
παιδιὰ νὰ μνημονεῖ
μὲ πόνο σὰν πατέρα.

Τὸν εἶδε νὰ ροδίξῃ
μέσα σὲ πένθους χάραις,
καὶ νὰ καλοκαρδίξῃ
μαννούλαις μαυροφόραις.

Γ'.

Τὸν εἶδε Ρήγα θαυμαστὸ
'στὴν κοσμοχάλασι,
τὸν εἶδε καὶ γονατιστὸ
μέσα στὴν Ἑσκλησιὰ.

Τῆς πατρικῆς του τῆς καρδιᾶς ἐμέτρῃσε τοὺς κτύπους,
τὸν ἄκουσε καὶ νὰ μιλῇ
γὰ τῆς γαλιζίας τὴν φυλή,
κ' ἔμπρός του ν' ἀνορθώνεται νέας Πυθίας τρίτους.

Τὸν ἄκουσε χρυσῆς Λαμπρῆς καμπάναις νὰ σημαίνῃ,
τὸν εἶδε τῶν τιμῶν του πιστὸς φρουρὸς νὰ μένῃ,
κ' ἔνας μεγάλος κοπετὸς
μὲ πόνο κόσμου κ' αἶμα
ὡσὰν ψυχῆς λιβανωτὸς
ὕψονεται 'στὸ Στέμμα.

Ἐσβυσαν τόσαις μας χαραῖς,
σιγοῦν παιδοὶ παιάνες,
καὶ σήμερα λυπητεραῖς
σημαίνουν ἢ καμπάναις,
καὶ σὲ στεριαῖς καὶ θάλασσαῖς κράζει τρανὴ λαλιά:
ὁ Βασιλεὺς μας πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.

Ἄνοιξις μοσχομουρῖζει,
αὔρα κρυφοψιθυρῖζει,
βγαίνουν τριανταφυλλιαῖς.

Ληδόνου πάγοι, ληδόνου χιόνια,
κι' ἔρχονται τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ κτίσουνε φωλιαίς.

Νάτος... πρόβαλε κι' ὁ κρινός,
καὶ κατέλευκα φορεῖ
ζηλεμένη Παοχαλιᾶ.

Μὰ μὲς' στὸ Παλάτι θρηγός,
πεθαμμένο καρτερεῖ
τὸν χρυσὸ του Βασιληᾶ.

Τώρα πᾶ τὸ περιβόλι
δὲν θὰ δῆς τοῦ Παλατιοῦ,
μήτε τὴν μεγάλη Σχόλη
θὰ γιορτάσης τοῦ Μαρτιοῦ.

* Ἄς' μποροῦσες, Βασιληᾶ, νάκουες γιὰ μιὰ στιγμή
πῶς βογγοῦν θλιμμένα πλήθη
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη
πόσοι βγαίνουνε λυγμοί.

* Ἄς' μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν ἀμίλητο τὸν πόνο
γιὰ τὸν ἔαφνικό σου φόνο,
ἄς' μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν λαὸ πῶς κλαίγεται
μὲ μιὰ λύπη, ποῦ μὲ πένα καὶ φωνὴ δὲν λέγεται.

* Ἀγαπημένε Βασιληᾶ, σῆκω ν' ἀνθίσ' ἡ χάρις,
σῆκω' στὰ Γιάννενα νὰ πᾶς ὠραίως καββαλάρης.
Ἐλύθη τώρα, Βασιληᾶ, τοῦ γένους ἡ κατάρρα...
σῆκω νὰ πᾶς' στὰ Γιάννενα, ποῦγες γι' αὐτὰ λαχτάρα,
καὶ τὸ παιδί σου' βλόγησες χιλιαὶ φοραὶς καὶ πάλι,
ποῦ τέτοια Νίκη σοῦδωσε, τέτοια χαρὰ μεγάλη.

* Ἦταν καρδιᾶς φτερούγισμα, ματιῶν ἀναλαμπή,
τὰ Γιάννενα, τὰ Γιάννενα τὸν καρτεροῦν ἀκόμα,
κι' ἔλεγε μὲ τὴν ἀνοιξὶ καμαρωτὸς νὰ μπεῖ
καὶ νὰ πατήση τᾶτι του καὶ τῆς Ἡπειροῦ χῶμα.

Καλότυχος, ποῦ πέθανε μὲ μαχητῶν οὐρᾶ,
καλότυχος, ποῦ πέθανε' στοῦ γένους τὴ χαρὰ,
καλότυχος, ποῦ πέθανε μὲ δάφνη στρατιώτου
καὶ πυροβόλα νικητῶν φέρουνε τὸ φέρετρό του.
Καλότυχος ἀληθινά, ποῦ Νίκη στεφανώτρα
τοῦγινε σαβανώτρα.

* Ἄτυχος, ποῦ δὲν ἔζησε θριάμβους νὰ χαρῆ
καὶ νὰ στηθοῦν τριγύρω του τρόπαια καὶ χοροί.

ἄτυχος, ποῦ δὲν ἔζησε τὸ Στέμμα του νὰ βάλῃ
ἐκεῖνος μὲ τὰ χέρια του' στοῦ γυιοῦ του τὸ κεφάλι.

* Ἐνας πολέμου ποταμός, ποῦχει πορφύρας χροῶμα,
ροχθεῖ καὶ λούζει Βασιληᾶ πνεῦμα, ψυχὴ καὶ σῶμα,
καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριαὶς κρᾶζει τρανὴ λαλιὰ :
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.

Νέος Βασιληᾶς ἐκεῖνος ὁ μεγάλος Κωνσταντῖνος.

Πένθους καὶ χαρᾶς ἡμέρα...
μὲ τὴν Δόξα, μὲ τὸν πόνο
τῆς ὀρφάνιας τοῦ Πατέρα
σ' ἀνεβάζουνε' στὸν Θρόνο.

Νικηφόρος ἀνταυγάει,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
τοῦ Στρατοῦ τὴν δάφνη βγάει
νὰ φορέσης τὴν Κορῶνα.

Κόσμου βουρκομένα μάτια
σὲ κυττάζουν νὰ πατήεις
νέου Θρόνου σκαλοπάτια
Κωνσταντῖνος νικητῆς.

Νὰ τοῦ γένους τὸ καμάρι, νὰ τὸν σπλάγγωνε μας τὸ
[θρέμμα,
βασίλευε μὲ τὴν δάφνη, βασίλευε μὲ τὸ Στέμμα.
Καὶ τὸ τρόπαιο μεγάλο καὶ τὸ ξίφος του χρυσό,
καὶ χρυσήλατ' ἡ Κορῶνα καὶ τὸ φῶς τῆς περισσό.

Βασίλευε τρισόλβιος, καὶ πάντα, Κωνσταντῖνε,
βομοῦς τῆς Νίκης στήνε,
καὶ φροῦρει θεοφροῦρητος τάφος στεφανωμένους,
θήγκας προγόνων, ἱερὰ, καὶ τίμα τοῦ γένους.

Τῆς Βασιλείας νὰ γενῆ
ἀπόρθητον τὸ τεῖχος,
καὶ τῆς Κορῶνας ἡ φωνὴ
νᾶναι παιάνος ἴχος.

Βασίλευε τρισόλβιος κρᾶζει τρανὴ λαλιὰ...
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.